

Juda Solcer

Mijn mooiste gezicht van deze week is een rasechte Zutphenees. Als we terugkijken op zijn leven, blijkt het een verhaal van uitersten. Van de veilige bedding van zijn jeugd naar de onrust van de gabbercultuur, van de jeugdzorg naar een punt waarop hij het systeem niet meer kon verdragen. En uiteindelijk naar de rust van bomen planten, gitaar spelen en ontdekken dat het leven niet altijd een rollercoaster hoeft te zijn. 'Ik ben geboren aan de Berkelsingel, in 1979,' vertelt hij. Zijn vroegste herinneringen zijn helder: de tuin met een grote boom, een schommel, hutten bouwen op het braakliggende terrein naast de watertoren en spelen bij de garageboxen. 'Dat was voor mij het universum.' Zijn ouders gingen al jong uit elkaar. Hij en zijn zus Thirza gingen met hun moeder mee, terwijl hun oudste zus Rebecca bij hun vader bleef. Toch kijkt hij niet alleen terug op een moeilijke periode. 'Er was van binnen van alles aan de hand, maar eromheen was heel veel bedding.' De vrije school, waar hij met zijn zussen terecht kwam, speelde daarin een belangrijke rol. 'Daar mocht je echt zijn wie je bent. Ik heb me nooit afgewezen of een buitenstaander gevoeld.'

Toch paste hij niet bepaald in het keurslijf van school. Rond zijn zestiende was de onrust te groot. Hij stopte met school en ging werken in fabrieken. Ondertussen ontdekte hij de gabbercultuur. Kale kop, feesten door het hele land en thuiskomen als de zon alweer opkwam. 'Ik zocht altijd de extremen op. Ik moest voelen dat ik leefde.'

Achteraf ziet hij daarin ook een zoektocht. Naar zichzelf, naar wat bij hem paste en naar betekenis. Die zoektocht bracht hem uiteindelijk in de jeugdzorg. In 2000 ging hij werken bij De Sprengen in Zutphen. Later volgde hij een opleiding en werkte hij ruim twintig jaar in de jeugdzorg. Hij werd onder meer groepsleider, voorzitter van de ondernemingsraad en klachtenfunctionaris. Ook gaf hij trainingen aan teams over de-escalerend werken. Juist in de ontmoeting met jongeren vond hij zijn plek. 'Ik ben hun heel dankbaar. Ik heb ontzettend veel van hen geleerd.' Maar uiteindelijk liep hij zelf vast. Door zijn jarenlange ervaring zag hij steeds meer van het systeem en de problemen eromheen. 'Ik kon op een gegeven moment niet meer zien waar ik nog concreet iets kon bijdragen.' Eind 2025 stapte hij uit de jeugdzorg.

Een belangrijk hoofdstuk in zijn leven is ook zijn dochter. In 2008 werd Taran geboren, uit zijn eerste liefde. Hoewel de relatie inmiddels voorbij was, wilden hij en haar moeder samen de zwangerschap beleven. Later groeide hun dochter voornamelijk op in Arnhem, maar hij koos bewust voor co-ouderschap. Uiteindelijk kwam ze bij haar moeder in Zutphen wonen. Inmiddels is ze bijna 18 en woont ze nog steeds in de stad. 'Het gaat heel goed met haar,' vertelt hij zichtbaar trots. Hij herkent in haar zijn intuïtie en grote hart, maar ziet ook dat zij sommige dingen gemakkelijker van zich af laat glijden. Uit de nieuwe relatie van zijn vader kreeg hij ook nog een halfbroertje, Jonathan. Hij is inmiddels bijna veertig jaar oud en is zoals hij dat zelf zegt 'een grote aanvulling in mijn gevoelsleven'.

Tegenwoordig werkt hij twee dagen per week in de groenvoorziening. Bomen planten, takken sjouwen, harken. 'Ik vind het ontzettend leuk. Gewoon met mijn handen werken.'

Hij sluit een terugkeer naar de zorg niet uit, maar dan liever één-op-één, met meer ruimte voor echte aandacht. Daarnaast is er de intensieve mantelzorg voor zijn tante, die Alzheimer heeft, iets waar hij meerdere dagen per week aan besteedt. Ook privé lijkt er iets te zijn veranderd. Na turbulente relaties heeft hij inmiddels al vier jaar een fijne relatie. 'Ik heb ontdekt dat het fijn is om jezelf te kunnen delen zonder voortdurend je kwetsbaarheden te bedekken.' En dan is er Zutphen. De stad waar hij ongeveer tien keer verhuisde, waar hij achter talloze cafés stond en waar hij naar eigen zeggen 'elke straat kan dromen'. 'Ik heb me hier nog nooit onveilig gevoeld. Zutphen is

vergevingsgezind geweest.' Hij noemt de stad warm, veilig en eigenzinnig. Een plek waar creatieve en excentrieke mensen zichzelf mogen zijn. 'De inwoners maken de stad.'

Wat hij nu vooral heeft geleerd? Dat je niet bént wat je hebt gedaan.

'Het is nu.' De oude rollercoaster heeft plaatsgemaakt voor verwondering. 'Het onverwachte wil ik eigenlijk heel graag hartelijk welkom heten. Dat maakt het leven boeiend.' Deze sympathieke bomenplanter met een groot hart voor anderen is de enige echte Juda Solcer!